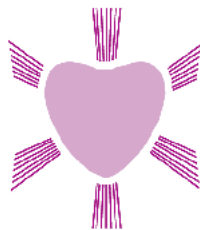

SRDÍČKO

ročník XVIII.
21. 12. 2014 **6**

„NESU VÁM RADOSTNOU ZVĚST....“

Velice se těším, až ono pozdravení pastýřů opět uslyšíme uprostřed společenství při vánoční mši sv. pro rodiče a děti v 16 hodin a jiných vánočních mších.

Chtěl bych lehce shrnout, co se událo. Víte velmi dobře, že jsem vás prosil o pomoc při zaplacení dluhu. Mohu s radostí oznámit, že se podařilo umazat dluh 350 tisíc Kč. Měsíc listopad by se měl nazvat celý v naší farnosti „Dar lásky“. Nejenom, že jste přišli na faru a něco si odnesli z bazaru, ale i jinými cestami, a stále ještě od vás přicházejí dary. Věřím, že do konce roku bude alespoň jedna dlužná částka zaplacená. Děkuji za vaši štědrost.

Velmi příjemnou aktivitou byla výroba adventních věnců na faře. Udělalo se jich asi 100 a každý byl jinak krásný. Velice mě potěšila atmosféra, kdy mnoho rodičů se svými dětmi vytvářelo kouzlo adventního symbolu čtyř svící. Doufám, že i pro vás to bylo příjemné setkání.

8. prosince jsem měl radostný úkol. Přijmout dva zájemce o křest do katechume-

nátu. Jeden předpokládal, že se nedostaví včas kvůli konci pracovní doby a druhý měl obstrukce a nesměl se hýbat. Ale jak velická byla má radost, když jsem je oba nakonec uviděl. Tuto slavnost umocnil i fakt, že se mnou u oltáře byli mí spolubratři, protože jsme měli společné jednání u nás v Brně.

Chtěl bych vás povzbudit i připomenout, že v pondělí před večerní mší svatou se modlíme růženec za rodiny ve farnosti, a nejenom, že se růžence můžete aktivně zúčastnit, ale také se na tuto modlitbu spolehnout. Opřít se o to, že jsou tu lidé, kteří prosí o posilu pro vzájemné soužití. Mše svatá, která následuje po růženci, je také na rodiny zaměřena. Druhou důležitou věcí je čtvrtěční adorace po mši sv. V poslední době končí, jak dozní zvony. Najděte si tu chvilku, kdy před vystavenou Nejsvětější svátostí můžete Bohu předložit své těžkosti.

Díky vám se mohu radovat z rozkvétající farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně. Ať vám Bůh žehná, ať vám dává dostatek síly v těžkostech, ať vás obrní odvahou. On nás neopustí nikdy. Je nám blíž, než si myslíme. Přeji vám, aby Vánoce byly pro vás velikou radostí. Protože MY SE MÁME!

Váš Filip, OFM

*Možná bylo nebe plné hvězd,
když se tři mudrci z Východu
rozhodli vyjít za tou,
která byla znamením Krále králů.*

*I na dnešním nebi je mnoho hvězd
a záleží na nás, jestli se vydáme za stejnou
jako před staletími mudrci.*

*A jestli ano,
potom i my prožijeme radost mudrců i pastýřů
na konci jejich hledání – hlubokou radost v srdci,
která se dá těžko pojmenovat,
která je láskyplným dotekem Boha.*

*Ať světlo, které naplnilo pastýře i mudrce radostí,
zazáří i Vám.*

Za to se modlím a k tomu Vám všem žehnám.

+ Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2014

MŮŽEME VYPROŠOVAT NADĚJI PRO DRUHÉ

(Poselství otce Berarda)

Adventní čas se řítí po zledovatělých a postupně rozmrzlých cestách jako každý rok stále rychleji a právě proto se v dnešním ztišení zastavíme u vánočního poselství otce Berarda pro farnost.

Mnozí farníci mu věnovali nejednu modlitbu ve chvílích jeho pobytu v nemocnici a nyní je zde od něj dárek v balicím papíru naděje, převázaný stužkou víry a nachystaný ve spolupráci s Duchem Svátým pod vánoční strom farnosti:

„Pane, dej mi poznat, že ses pro mne narodil, že se rodíš pro mne v každé mši svaté. My nemůžeme donutit sebe ani Pána Boha, abychom si porozuměli, můžeme to jen vyprošovat.

Zdánlivá prázdnota naplněná Boží skutečností. Každý dar od Boha vypadá jinak, má „jiný obal“, ale jsou to dárky, Bůh nás obdařuje svou radostí, radostí, že přece jen někdo v něho věří, někdo od něj něco potřebuje.

Prožití vánoc je pro nás kněze v tom, že můžeme trošku posloužit příchodem do kostela několika vlastními slovy a hlavně obětí Kristovou. Dostali jsme něco vážného a nesmírného pro druhé a takto to chceme přinášet.

I apoštolové prosili: „Pane, přidej nám víru, milost v tom poznání, že jsi Boží Syn.“ Protože vystupoval jako každý jiný člověk. On je s námi, ale zatím se neumíme k němu přibližovat přes všechny dobré dary (hmotné i duchovní), které nám dává.

Můžeme vyprošovat naději těm, kteří ji

zatím nemají nebo ji ztratili. Nevidíme, jestli ji ten člověk přijal, ale rozhodně je to k jeho dobru.

Smrt není konec, ale jen vstup do skutečnosti Boží. Protože se k ní teprve blížíme, máme jakousi nejistotu, ale Boží pozvání zní: „Pojďte ke mně...“, a to nás vzpamatovává udělat nějaký krůček víry vstříc.

Ve svátosti smíření kněz nabízí těm, co to potřebují, odpuštění, aby viděli, jak je Bůh milosrdný. *(Pozn. red.: V adventu takových příležitostí je hojně a nejen v něm 😊).*

Musíme se snažit ve víře, kterou jsme dostali, nebo ve které jsme se narodili, žít skutečnost, že smrt není konec, ale začátek života s tím, který nás přišel zachránit od hříchu, od osobního i všeobecného smutku, který se ve světě rozšiřuje a deptá nás.

Přeji vám ochotu uvěřit, že se Bůh narodil jako člověk. Že dobře zná těžkosti přítomného života. Že nás nechce nechat samotné, ale zůstává s námi viditelně ve svátosti oltářní.

Můžeme si tu víru vyprošovat vzájemně, ti co věří, těm, co nevěří, a ti, co nevěří, zase svou nevěrou naši víru probouzí.

O to můžeme jen prosit, abychom se sešli u něho, máme už teď tolik příležitostí navštěvovat ho v chrámě.

Bůh JE.

Nelze na stránkách Srdička zprostředkovat vřoucnost a pokoru, s jakou P. Berard pronášel svá slova, ale kěž zavanou ke čtenářům prostřednictvím Ducha Svátého, v jehož režii poselství vzniklo.

JEN TEN PÁN, CO SI ŘEKL O PONOŽKY, ASI DODNES LITUJE

Možná jste to video také viděli, na internetu se stalo loni hitem předvánočních dnů. V letištní hale jednoho kanadského města byla umístěna obrazovka s interaktivním Santa Clausem, který se cestujících ptal, co by si přáli k Vánocům. Cestující to považovali za letištní kratochvíli a atrakci pro děti a ochotně svoje přání postavíce na monitoru prozradili a dál se o věc nestarali. Santa Claus si vyslechl nejrůznější přání od ponožek přes mašinku Tomáše až k nové televizi a letenkám za rodiči.

V zákulisí však pracovníci a dobrovolníci letecké společnosti jednotlivá přání pečlivě zaznamenali, během letu vybraného spoje nakoupili, zabalili a dopravili do letištní haly v cíli letu. Vrcholem videa jsou záběry na radostné překvapení cestujících, kterým na pásu pro zavazadla přijely balíčky s jejich jmény, obsahující splněná vánoční přání. Užaslým lidem pak bylo vysvětleno, že se jednalo o ne-

tradiční reklamní vánoční kampaň letecké společnosti. Komentář k události končí větou: „Jen ten pán, co si řekl o ponožky, asi dodnes lituje.“

Bůh je velký a všemohoucí. (Nesrovnatelně oproti např. pracovníkům letecké společnosti.) Při celostátní konferenci Hnutí modliteb matek v říjnu loňského roku nám to připomněla paní Veronica Williams, zakladatelka hnutí, slovy dětské písničky: „Je velký náš Bůh, je silný a mocný, nic není, co (by) neučinil.“

Před Vánocemi píše malé i velké děti svoje přání Ježíškovi. A co my velcí? Nespoléháme se při hledání radosti a štěstí jen na svoje schopnosti nebo kreditní kartu? Přejeme si něco od Božského Dítěte v jeslích? Jak veliká jsou naše přání? Nebo máme odvahu si přát „jenom ponožky“?

–smer–

PŮLNOČNÍ PŘÍBĚH

Půlnoční lesík byl zavátý tichem a hluboký sníh odrážel jen mlčení hvězd. Ani běh času tu nepohnul jedinou větvičkou stromů, jakoby tu nebyl. Ve zpola zasněžené jeskyňce leželo v jeslích dítě. V tom do mrazivého ticha zazněl zvuk kroků, někdo se velmi namáhavě prodíral závějemi. Zanedlouho stál onen člověk, František v úžasu před

jeskyňkou. „Dítě! Kde se tu vzalo takové osamělé dítě?“ vykřikl. Dítě se na něj podívalo nekonečně hlubokým pohledem. „Nikdo mě nehledal, Františku.“ „Nikdo tě nehledal?“ opakoval František nevěřícně. „Nikdo mě nehledal. Byl jsem příliš chudý, neúspěšný, bolavý, nechtěný, nemocný, nepřitažlivý, málo inteligentní...“

František udělal pár zbyvajících kroků k jeslím. „V těch všech lidech jsi, Ježíši?“

„A lidé mě raději vidí v těch, co si ví se životem rady, jsou úspěšnější, ...“

František vzal dítě do náruče a odcházel s ním neprošlapaným sněhem k malému kostelíku nad vesnicí.

-ara-

PŘEDVÁNOČNÍ ROZHOVOR

Změny ve svém životě si v mnoha případech nemůžeme příliš naplánotovat a ve františkánském životě je tradiční být tam, kde je člověka zapotřebí, kam ho Duch Svátý zavane. K nám do Brna před časem odval z Plzně P. Dominika a po krátkém aklimatizačním období vám přinášíme rozhovor s ním.

V zářijovém vydání Srdíčka jsi nám již nastínil něco o svých životních cestách, jak se Ti nyní chodí po Brně a máš zde nějaké vzpomínkové zátiší z prvního pobytu?

Nejsilnějším místem z Brna pro mě zůstává husovický kostel. Tam jsem přijal kněžské svěcení a tam jsem také dělal své první „kněžské krůčky“. Na to se nezapomíná...

Jak se ti odcházelo z Plzně do Brna?

Těžko. Je to výjimečná farnost, kde jsou si lidé hodně blízko. Tam se lidé ve farnosti neznají „jen pracovně“, ale doopravdy. Bratři tam nebydlí na faře ani v klášteře, ale „v Domečku“, což je velmi přiléhavé jméno. Je to opravdu pro mnoho lidí z farnosti od předškolního věku až do stáří (i když toho druhého je tam zatím menšina) opravdový druhý domov a nám bratřím tam mezi nimi bylo moc dobře.

Hodně lidí jsem znal velmi zblízka, i celou jejich rodinnou historii a přítomnost a nesl to s nimi, a nesu pořád.

Je těžké přejít z české spirituality na moravskou? Je třeba nějaká odlišnost ve slavení svátostí, v modlitbách a dalším, které sis všiml? Popravdě i v jednotlivých brněnských kostelích nejsou stejné zvyklosti kdy vstávat a kdy sedět, liší se i zaměření společenství na různé způsoby prožívání víry, služby atd.

Nejsem odborník ani na českou ani na moravskou spiritualitu. Zním jenom několik farností a ne všechny stejně zblízka. I z toho, co jsem viděl, jsou na obou stranách mezi jednotlivými farnostmi veliké rozdíly. Hlavní rozdíl vidím spíše v celkovém prostředí společnosti, do které je život farnosti zasazený. V Čechách, zvláště v některých částech, jako právě na západě, už vymřela křesťanská kulturní tradice. Takže už se nedávají křtít děti jen proto, že „se to tak vždycky dělalo“, podobně to platí o křesťanském pohřbu a jen málokdy přijde někdo, že chce mít svatbu v kostele, i když křesťanský nežije. V tom je to určitě tady jiné, ale nevím, jestli lepší? Je nespornou výhodou, jestliže v povědomí lidí jsou pozůstatky křesťanských zásad, i když už nevědí, odkud se vzaly a proč? Ale je otázkou jak dlouho tohle může trvat a jak silný protitlak takový člověk vydrží?

Pro mě je to vždycky veliké utrpení, když mám křtít dítě někomu, kdo evidentně nežije s církví a nemá to ani v nejmenším úmyslu. Všechno slíbí, a myslí si své. Tohoto jsem byl naštěstí na západě téměř ušetřen a ještě pořád úplně nevím, jaký spravedlivý postoj k tomu zaujmout... Jinak jsem ale poznal hmatatelný posun za těch 14 let směrem do hloubky prožívání víry u těch, kteří přicházejí do kostela (a do zpovědnice). Aspoň ta zpověď už se nedělá „protože se to dělalo“, a to je veliká úleva

Bliží se slavnost narození Ježíše Krista. Co z průběhu adventu a následné doby vánoční ti bude z Plzně scházet a co z toho bys rád zavedl i v Husovicích? Máš nějakou krásnou vzpomínku na tento čas?

Vánoce jsou krásné tím, o čem vypráví. To kolem není tak důležité. Štědrý den byl pro nás hodně pracovní. Měli jsme čtyři „půlnoční mše“ – první v deset hodin dopoledne (v domově důchodců) a poslední o půlnoci. Byl to hodně veliký nápor na srdce, protože do každé té mše chtěl člověk dát všechno (obvykle jsem byl na třech z nich) a bylo tam spousta lidí (i hodně jednoročních hostů). Zvláště ta opravdová půlnoční byla velmi silná – všechny skupiny hudebníků a zpěváků, které se během roku střídaly, se tady sešly najednou a vytvořily nádhernou atmosféru.

S bratry jsme si nedávali žádné dárky, ale měli jsme vždycky stromeček obsypaný balíčky od farníků. My jsme se snažili zase pomoci ze svého těm nejhudším z rodin.

Mládež a děti chodily vždy kolem poledne na Štědrý den zahrát a zapívat do všech pokojů v nemocnici na oddělení LDN v naší farnosti (kam jsme každý týden

chodili s bratry si s lidmi povídat). Mnozí z těch lidí z toho žili pak několik měsíců.

Mezi tou odpolední a noční „půlnoční“ jsme se vždy chodili pomodlit na hřbitov za naše zemřelé a pak na kopec nad sídlištěm za všechny lidi, kteří do naší farnosti patřili – bylo to 50 000 lidí (v kostele jich bylo asi 370, a z toho polovina dojížděla odjinud).

Narození Ježíše jako Boží plán naší záchrany. Jak vidíš konkrétní Boží plán tvého života, kdo ti ho pomohl uskutečňovat a jakým způsobem nabíráš sílu když je cesta příliš strmá?

Já moc neplánuji. Neumím to. Spíše přijímám, co přijde a snažím se vzít jako výzvu a zvládnout to, jak nejlépe umím. Nejvíce mě doprovázejí bratři, v každém období mého řeholního života nějaký jiný. A pak samozřejmě Pán. Bez něho řeholní život vůbec nejde žít. A bohužel i u nás platí obvykle, že za ním chodíme častěji tehdy, kdy je „cesta příliš strmá“, proto je dobře, že taková občas je.

Sloužíš v Srdci Páně... V čem vidíš tep zdejšího chrámu a farnosti? Čím dýchal ten, který jsi opustil?

Já toho ještě moc nevím, ale ten rozdíl v prožívání víry, o kterém jsem mluvil před chvílí, jsem zaznamenal hned. Pamatuji si, jak jsem dříve trpěl tím, že se mi ve zpovědnici střídaly „kolovrátky“ naučených seznamů a ptal jsem se sám sebe, jestli jsem tam vůbec potřeba?

Zažil jsem kdysi takové místo – když jsem vypomáhal na velikonoce v jedné farnosti v Itálii. Tam mi dokonce chodili celé zástupy „kajjčnicků“ jen říct, že vůbec žádný hřích nemají. Jen sem tam připustili, že te-

oreticky by něco mohlo být trochu špatné, ale koneckonců to tak dělají všichni, ne, tak co? Tehdy jsem to už nevydržel a navzdory vůli trémě (byl jsem tehdy ještě pořád nováček a navíc jsem zápasil s jazykem) jsem musel z kazatelný říct, že to takhle nejde dál – že kdyby šlo opravdu jen o to, co mi říkají, tak by snad celá Kristova oběť byla jeden veliký omyl. Za tohle snad Kristus nemusel umírat! A představte si, že někteří lidé se do té zповědnice pak skutečně vrátili, a poprvé Bohu otevřeli své srdce...

Jaké aktivity plzeňských farnků ti byly blízke? Jaká místa si z Plzně neseš v srdci, jaké prožitky?

Mluvil jsem o té celkové vřelé a osobní atmosféře tamní farnosti. Nezapomenutelné byly tzv. „farní dovolené“. To je taková věc, která se jinde moc nedělá. Byla to nabídka pro rodiny jet společně o prázdninách na nějaké místo, kam s nimi jel také jeden z nás bratří a tam jsme společně prožili odpočinek, zábavu, modlitbu a nějaké duchovní slovo – všechno ve volnosti, jako nabídka, kterou si každá rodina mohla přizpůsobit svým potřebám. Tady docházelo k opravdovým obrácením – zvláště nevěřících poloviček rodiny, ale i křesťanští manželé, i přes celkovou otevřenost a vstřícnost a vícero příležitostí k setkání v této farnosti, se právě zde nejlépe sblížili a poznali.

Podobným zážitkem zase s mládeží byly pravidelné duchovní obnovy v adventu v postě a také prázdninové putování po horách nebo pouti po stopách sv. Františka do Assisi a dalších míst, kde pobýval a naposledy do Říma, po stopách sv. Petra a Pavla. I tady docházelo k obrácením – jak ke křesťanství (pokud zde byli pozváni nevěřící, či spíše hledající kamarádi), tak

k novému objevu víry – díky síle těch míst a odkazu těch svatých.

Co bys rád v Brně našel?

Živou víru – a církev na ní postavenou, které nechybí nic z toho, co jí Pán dal do vínku. Prostě podle jeho Božského Srdce.

Můžeme pro tebe my, farníci, něco udělat? Hádejte...

Stojíš v čele brněnských františkánů. Držíš se především přátelství sv. Dominika a Dominika Savia, nebo i další přátelé v nebi, případně na zemi jsou ti vzorem a pomocí? Kromě sv. Františka, samozřejmě, je mi asi nejbližší sv. Máří Magdaléna. Asi máme hodně společného.

Čím tě oslovil právě františkánský řád? Daří se ti žít františkánství, jak sis přál?

Ne, ale nevzdávám to. A co je důležitější, Pán to se mnou taky ještě nevzdal...

Jaké máš vánoční přání pro naši farnost a jak budeš slavít letošní vánoce?

Aby se nám narodil Spasitel. Jak říká, tuším, sv. Jan Klimak: „Kdyby se Kristus tisíckrát narodil v Betlémě, nic nám to neprospěje, jestliže se nezrodí v našich srdcích.“ A jak to společně oslavíme, to se nechám překvapit...

Máš ještě něco na závěr?

I přes všechny smutek jsem tady rád. Beru to jako poslání od Pána, a to vždycky stojí za to. Přejí všem: Pokoj a dobro!

Br. Dominik Valer OFM

Děkuji za rozhovor.

Jarka Cýrusová

INFORMACE Z NAŠICH FARNOSTÍ

INFORMACE Z FARNOSTI HUSOVICE

V rámci „Daru lásky“ který v naší farnosti proběhl v týdnu od 16. 11. 2014 se vybralo cca 350 000 Kč na umoření dluhu farnosti. Dluh farnosti tak klesl na cca 180 000 Kč. Všem dárcům i organizátorům akce děkujeme.

Připomínáme, že v pondělí a v úterý nejsou ranní mše sv. v 7.00. A v zimním období probíhají večerní středeční mše svaté v 17.00 na faře v kapli.

Každé pondělí v 17.30 se modlíme **růženec za rodiny** naší farnosti a následující mše sv. bývá také na tento úmysl. Rovněž každý čtvrtek je po mši sv. **adorace** před Nejsvětější svátostí.

Plán akcí

3. 1. 2015 – Tříkrálová sbírka

V sobotu 3. ledna bude Tříkrálová sbírka v naší farnosti. Sbírkou povede br. Kapistrán. Setkání koledníků je na faře v 8.00, odkud se pak vydají po ulicích naší farnosti. Oběd bude zajištěn.

14. 2. 2015 – Farní ples

V sobotu 14. února 2015 se uskuteční v naší Orlovně Farní ples. Jako možné téma se plánuje „Kubánský večer“.

17. 2. 2015 – Masopust na faře

V úterý 17. února 2015 proběhne na faře již tradiční masopustní veselí. S degustací vepřových pochutin začneme večer a vstupenkou je vámi přinesené a upravené vepřové koleno.

INFORMACE Z FARNOSTI LESNÁ

4. 1. 2015 v 17.00 – Vánoční koncert scholy Živé rytmy.

18. 1. 2015 v 17.00 – Premiéra pořadu M. Částka „Skřítek v láhvi“ podle knihy R. L. Stevensona (nejedná se o pohádku pro děti).

V neděli 7. prosince přišel k našim dětem na Orlovnu **sv. Mikuláš** s anděly a čerty. Některé děti řekly básničku, jiné se styděly, ale všechny děti dostaly od andělů balíček s dobrotami. Děkujeme sv. Mikuláši.

HUSOVICKÁ FARNOST ZA I. SVĚTOVÉ VÁLKY

Letos si připomínáme 100. výročí zahájení 1. světové války. V minulém čísle jsme vám přiblížili osud jedné rodiny z Husovic a nyní si můžete přečíst výtazek z farní kroniky.

Rok 1914

27.–29. června provinciál P. Bartolomeus Königsöhr SDS dělal vizitaci. V tutéž dobu byl zde na návštěvě Wilhelm Braschke z Bolatitz (Slezsko). P. provinciál přinesl smutnou zprávu o atentátu v Sarajevu, kde byli zabití následník trůnu František Ferdinand a jeho žena, vévodkyně Sophie Hohenberg. Když byla tato zpráva 28. 6. v Brně zveřejněna, byly zakázány všechny podniky. Např. cvičení Sokola v Králově Poli. V Husovicích byli ubytováni Srbové, kteří se na akci měli podílet. Ve školách se přestalo vyučovat. Když se zpráva o atentátu ve čtyři hodiny odpoledne oznámila, museli srbští účastníci cvičení v Králově Poli ihned zpět na nádraží, protože další cvičení bylo zakázáno. Účastníci cvičení, jednotlivě nebo v celých skupinách, se rozešli do svých ubytoven. Většina z nich ještě večer odcestovala.

I výzdoba musela zmizet, což působilo policii potíže, protože někteří majitelé domů odmítali dobrovolně odstranit vlajky. Dobrodinci kostela: na prvním místě slečna Františka Pásková, která obstarávala největší část kostelní výzdoby. Zdobila hlavní oltář po celý rok a o velkých svátcích. Zabíralo jí to nejen mnoho času, ale velké finanční náklady. Pro kněze i bratry obstarávala ponožky. O boční oltáře pečovala slečna Klusáková a slečny Strížová a Kuchařová pečovaly o kostelní prádlo.

4. 10. nás poctil návštěvou Jeho excelence nejmilostivější biskup Pavel hrabě Huyn, v kázání vybízel k pokání a k modlitbě za brzký mír. Před svátkem Všech svatých byla pobožnost

k Božskému Srdci za mír. Účast velkolepá. Při jeho odchodu tísnilo se velcí i malí, aby mu mohli políbit ruku. Následovalo malé občerstvení. S Jeho excelencí byl děkan a kanovník Riedel, Dr. Kratochvíl, Dr. Weigel, Venhuda, Dr. Pulkráb, Dr. Drkoš, školní inspektor Charvát, za policejní expozituru Dr. Josef Neпоžitek, poštministr Josef Matyšek, dále zástupci spolku „Sušil“ a mariánské kongregace žen.

Vranovská škola byla pro nás určena na začátku války jako vojenská nemocnice. Mohli jsme tam o svátcích a nedělích sloužit mši pro vojáky z různých krajů a zpovídat. Byla to pro vojáky výhoda. Katecheta Venhuda zajišťoval zpověď pěti různých skupin s výjimkou Maďarů – kde pomáhal pater redemptorista. Ke svatému přijímání šlo při mši 20–30 vojáků. Po mši se nechávali fotografovat, aby svým blízkým doma udělali radost. Fotografie byly uveřejněny v sešitu „Misionáři“.

23. 12. 1914 obdržel P. Cyril Braschke SDS od biskupa dekret. Od té doby chodil P. Cyril každou sobotu do vranovské školy, resp. garnisonu (špitál) do Zábřovic zpovídat sestry. Zpočátku se jednalo o sestry třech různých řádů, tj. Serafinky, později „Dívky Mariiny“. P. Leonard Pauk byl ustanoven jako katecheta v německé škole v Husovicích 1914/15. Vyučoval každý týden, byl i jinak velmi aktivní a vedl matriky.

23. 12. 1914 byl R. P. Superior (Paternus Kubáč) povolán jako polní kurát k vojsku a během čtyřiceti hodin se musel dostavit k polnímu biskupovi. Tato cesta mu byla o dva dny posunuta panem biskupem kvůli vánočním svátkům. 26. 12. odjel Superior do Vídně. 27. 12. se dostavil do kanceláře polního vikariátu, kde obdržel dekret od vojenské komandatury,

obdržel 280 K na obstarání vojenské výbavy a dostával každodenně povel k pochodu.

(Roční zhodnocení) 24 000 svatých přijímání, o 7 000 více než předchozí rok. Svateb 116, z toho 71 těch, kteří žili v konkubinátě, minulý rok 1913 106 svateb, 65 konkubinát. Pokřtěno 268, konvertitů 7.

Rok 1915

Superior farář P. Paternus Kubáč byl začátkem roku odveden k vojsku. Povolán 18. března. Nástup: Halle – Innsbruck, potom do Moravské Ostravy a konečně do Galie (Halič ? – pozn. překl.). Za několik týdnů se neočekávaně vrátil, bylo to Velikonoční pondělí, protože se z dovolené vrátil polní kurát, který ho zastupoval. Velikonoční svátky musely Husovice přežít bez faráře. Jako jediní kněží zbyli P. Cyril a P. Leonard. Prožití Velikonoc nepřispívalo vojenské obsazení, přítomnost vojáků u Božího hrobu a na Vzkříšení, přesto vojenské vystupování dávalo obyvatelstvu dobrý příklad. Vojáci se pravidelně zúčastňovali bohoslužeb.

Pochvalně je nutno přiznat, že v květnu P. Alois Jemelka SJ zpovídal 800 vojáků. Přestože většina jich již před třemi týdny splnila svou křesťanskou povinnost o Velikonocích. Vzorem jim byl velitel Smrček. Je totiž vojákem tělem i duší, ale i křesťanem, který projevuje milosrdnou lásku. Když se ženil, věnoval 12. června kompletní soupravu, zelený pluviál a větší dary pro farnost. Z naší strany jsme se samozřejmě snažili sloužit vojákům. Kromě služby ve vojenské nemocnici ve vranovské škole věnovali jsme se vojákům i mimo kostel. Sloužili jsme pro ně i polní mši, často ráno ve tři nebo čtyři hodiny pro vojáky, kteří odcházeli, aby se jim dostalo požehnání. Byl to příkaz nejdůstojnějšího biskupa, jeho excelence hraběte Huyna. Zprvu se tohoto aktu chtěl i sám zúčastnit, ale bránily mu v tom jeho povinnosti, a tak poslal růžence, které jsme vojákům rozdělili.

Od 2. do 16. května byly u nás misie. Vzhledem k tomu, že se jedná o dělnické prostředí, mohly se přednášky uskutečnit denně jen dvě, a to půl hodiny brzy ráno a jednu hodinu večer. P. Jemelka SJ a náš superior zvládli svůj úkol jako lidoví misionáři velice dobře. Rozuměli totiž současným žhavým protináboženským snahám i otázkám války, a dovedli potěšit i povzbudit. Při poslední večerní promluvě byla čtvrt hodina věnována souhrnu toho, co za celý den proběhlo, a následovalo povzbuzení pro den další. Misie byly velmi dobré. Zúčastnilo se jich hodně lidí. Mnoho lidí, kteří 10, 20, 30, a dokonce 45 let nebyli u svátostí, se vrátilo na správnou cestu. Během misí bylo rozdáno 6 500 svatých přijímání a zúčastnilo se jich 800 vojáků. K dobremu průběhu misí přispěl i divizní velitel. V den Nanebevstoupení Páně přišel k nám odpoledne jeho excelence a udělil 145 bířmování. Následovalo slavnostní zakončení misí nejdůstojnějším kanovníkem Dr. Kupkou.

V posledních měsících přistoupili ke svátosti smíření vojáci jdoucí na frontu, Češi i Němci. Při jedné takové příležitosti překvapil nás jednou ráno jeho excelence biskup Huyn. Odsloužil v garnisonu tichou mši sv. a podal sv. přijímání. Obzvlášť působivá byla mše sv. na rozloučenou 13. a 17. srpna, když opět přijel ve tři hodiny ráno téměř za tmy. 13. 8. jsme měli slavnostní requiem za všechny padlé v bitvě při Krasnik-Anapol. Katafalk byl ozdoben palmami a květinami. Bylo to jasné znamení vděčnosti padlým hrdinům, kteří položili své životy. Iniciátorem slavnosti byl Smrček, velitel husovické protiletdecké obrany. Od 1. 2. jsme dali armádě k dispozici dva pokoje. Od té doby je od osmi do dvanácti hodin i chodba plná vojáků.

Překlad a výběr dobových materiálů:

Otylie Müllerová a Marek Hřebíček

POŘAD BOHOSLUŽEB V NAŠICH FARNOSTECH O VÁNOCÍCH 2014

HUSOVICE

24. 12. Štědrý den 16⁰⁰ – pro rodiny s dětmi, 24⁰⁰ – půlnoční
 25. 12. Narození Páně 8⁰⁰, 10⁰⁰, 18⁰⁰
 26. 12. sv. Štěpán 8⁰⁰, 10⁰⁰, 18⁰⁰
 27. 12. sv. Jan 8⁰⁰, 18⁰⁰
 28. 12. Svatá rodina 8⁰⁰, 10⁰⁰ – obnova manželských slibů, 18⁰⁰
 31. 12. sv. Silvestr 7⁰⁰, 17⁰⁰ – na poděkování za uplynulý rok
 1. 1. Matka Boží, Panna Maria 8⁰⁰, 10⁰⁰, 18⁰⁰

SOBĚŠICE

24. 12. Štědrý den 22⁰⁰ – „půlnoční“
 25. 12. Boží hod 8⁰⁰
 26. 12. sv. Štěpán 8⁰⁰

27. 12. sv. Jan 7⁰⁰
 28. 12. Svatá rodina 8⁰⁰
 31. 12. sv. Silvestr 7⁰⁰ – na poděkování za uplynulý rok
 1. 1. Matka Boží, Panna Maria 8⁰⁰
Pozn.: Ve vánočním oktávu jsou denně v 17:00 zpívány nešpory

LESNÁ

24. 12. Štědrý den 15³⁰ – pro rodiny s dětmi, 22⁰⁰ – „půlnoční“
 25. 12. Boží hod 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰
 26. 12. sv. Štěpán 9⁰⁰, 10³⁰
 27. 12. sv. Jan 7⁰⁰
 28. 12. Svatá rodina 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰
 31. 12. sv. Silvestr 16⁰⁰ – na poděkování za uplynulý rok
 1. 1. Matka Boží, Panna Maria 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,

e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 8. 12. 2014, uzávěrka příštího čísla je 5. 2. 2015.